

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον ἑνατον μετροῦντες χρόνον
'στὴν γῆν ἐδρεῦομεν τῶν Παρθενῶνων.

Ἐννιακόσα τέσσερα καὶ χίλια,
ποῦ θὰ 'βγοῦν λαοὶ μὲ πειραχήλια.

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δέκα φράγκα καὶ 'στὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν κ' ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρῶνῃ δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Δευτέρα τοῦ Μαΐου κ' εἰκοστὴ
καὶ δρᾶσις γυμνασίων θαυμαστὴ.

Ὀκτακόσα σαράντα κ' ἑπτὰ,
τὴν Βουλὴν προσκυνοῦμε σκυφτά.

**Φαδουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.**

Ἐκ τῶν Θηβῶν.—'Αγαπητέ, ξηρότερε σκελέθρου,
καὶ πάλιν ἔφυγα κυρτὰ μακρὰν τοῦ ποταμίου,
καὶ τώρα 'βρίσκομαι κ' ἐγὼ μέσα 'στὰς Ἑπταπύλους
κ' ἐκ τούτων χαιρετῶ καὶ σὲ καὶ συγγενεῖς καὶ φίλους.

Ἐδῶ τὸ λέν ἡ πέριδικαι, ἐδῶ τὸ λέν οἱ κοῦκοι,
καὶ μὲ γενναῖον φρόνημα
πατῶ σ' ἐδάφη γόνιμα,
κ' ἀπὸ τὰ Παληοκούντουρα πετῶ 'στὸ Κρικκοῦκι.

Ἐσκέφθην τὰ Βαλκανικά, τοὺς Σκάρδους καὶ τοὺς Αἰμούς,
κ' ἦλθα γιὰ τὰ γυμνάσια καὶ τοὺς ψευτοπολέμους.
Τὸν Ἄρην ἐπεθύμησα, τοὺς βρόντους καὶ τὰ βόλια,
καὶ τὴν γεννέτειραν ὕμνῳ τοῦ Μπέλλου καὶ τοῦ Κόλια.

Ἐμβρόντητος ἀνέκραξα κ' ὀλίγον κεκυφώς:
ἀκτὶς ἡλίου, κάλλιστον χρυσῆς ἡμέρας φῶς,
σὺ πάλιν κατεφώτισες τὴν τροπαιοῦχον σφαῖραν,
καθὼς κ' ἐκείνην τὴν φρικτὴν καὶ φοβεράν ἡμέραν,
ὅπταν ἔβη λεύκασπις κατὰ τῶν Ἑπταπύλων
ὁ Πολυνείκης ὁ φυγὰς,
ὁ μὲ πολέμους καὶ σφαγὰς
γενόμενος παρκαίτιος δεινῶν ἀλλεπαλλήλων.

Σὺ πάλιν κατεφώτισες χρυσὰ τῆς Δίρκης ρεύματα,
ὅπταν διεπέρασαν σημερινὰ στρατεύματα,

βαδίζοντα πρὸς πόλεμον ἀφόβως κ' ἀμερίμνως,
ἐφ' ᾧ καὶ πρέπει ν' ἀκουσθῇ νέος τῆς νίκης ὕμνος.

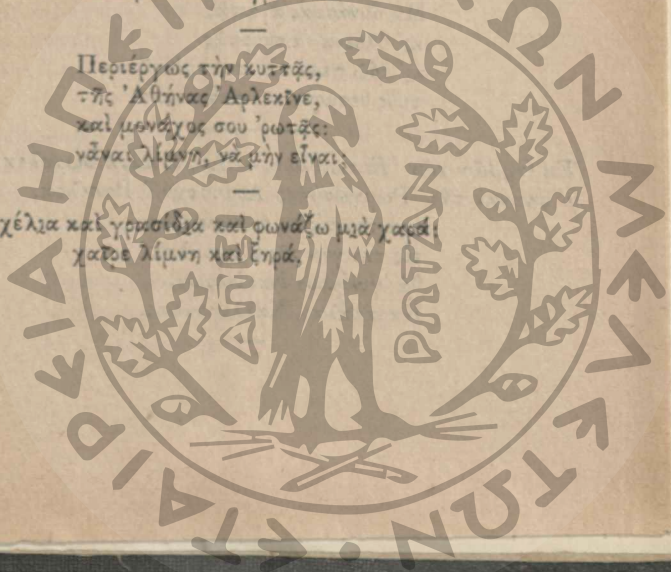
Σὺ 'στὴν πατρίαν ἔλαμψες τοῦ βουλευτοῦ Δαούτη,
ὅταν στρατοὶ φαλαγγίδων
τὴν χώραν τῶν Λαβδακειδῶν
ἐγέμισαν μπαροῦτι.

Πῆγα καὶ 'στὴν Κωπαῖδα
καὶ κατὰπληκτος τὴν εἶδα.
Καὶ γ' αὐτὴν ἀξίζουσι ὕμνοι,
σπεῦσε νῆλθης ἐδῶ πέρα...
κατὰ Μπέλλον εἶναι λίμνη
καὶ κατὰ Μπουφίδην ξέρα.

Εἶναι λίμνη καὶ ξηρὰ
μὲ χωράφια καὶ νερά.
Τὴν κυττάζω, Περικλέτο, καὶ λιγόνομαι 'στὰ γέλοια,
κατὰ Μπέλλον βγάζει χέλια,
ὅμως κατὰ τὸν Μπουφίδην
καλαμποῦκι καὶ γρασιδί.

Περίεργος τὴν κυττάς,
τῆς Ἀθήνας Ἀρλεκίνε,
καὶ μόνος σου 'ρωτᾷς:
νᾶναι λίμνη, νᾶναι εἶναι;

Πέρνω χέλια καὶ γρασιδιὰ καὶ φωνάζω μὲ χάλα,
χάλας λίμνη καὶ ξηρά.

καὶ μ' ἀπάθειαν ἀφίνων τὸν στρατὸν παλκίοντα
'στὴν Χαιρώνειαν πηγαινὼν γὰρ νὰ δῶ τὸν λένοντα.

Κατὰ πρόσωπον τὸν βλέπω καὶ θαρρῶ μετὰ θυμοῦ
πῶς κινεῖται κατ' ἐμοῦ,
πῶς πεινῶν τὸ στόμ' ἀνοίγει
καὶ μὲ στρώνει 'στὸ κυνήγι.

Τότε φεύγω προτροπὰδην καὶ θουρίους τραγουδῶ,
καὶ ἐνθυμοῦμαι πῶς ἐδῶ
κάθε κλέος τῶν ἀρχαίων προπατόρων κατεστράφη
καὶ μαζί τιν συνετάφη.

Ἐνθυμοῦμαι πῶς καὶ τότε,
προσφιλεῖς συμπατριῶται,
παρὰφύσκωναν τὰς κάρας τῶν Ἑλλήνων κατὰ κόρον
μπουμπουλῆθρας τῶν ρητόρων.

Ἐνθυμοῦμαι πῶς καὶ τότε, 'στοὺς λαμπροὺς ἐκείνους χρόνους,
ἤκουαν τοὺς φαρμακόνους.

"Αν δὲ τότε κατεστράφη κόσμος μέγας καὶ πολὺς
πόσον νῦν ὁ τωρινός;
εἰ δ' ὡς νησῶν φιλεῖς
πόσον μᾶλλον τὰ χηνός;

Τοιοῦτον τέλος ἔλαβον καὶ οἱ ἀλλοὶ παρλαπίπαι.....
δὲν ξέρεις πῶς ἐχάρηκα δι' ὅσους λόγους εἶπε
ὁ Πρίγκηψ ὁ Γεώργιος πρὸς Κρήτας μερικοὺς
καὶ δὴ πολιτικούς.

Καὶ ἀπὸ τὴν Κρήτη τῷ γραφῇ, καὶ ἀπὸ τὴν Κρήτη τῷ πα
πῶς θέλουν μερικοὶ θεσμούς, ὁ Περικλῆς κυνῶπα,
καὶ ἂν δὲν μὲ κἀνης Ὑπουργό,
καὶ ἂν δὲν μοῦ δώσης θέσι,
ἀναθεώρησι καὶ ἐγὼ
σοῦ βγάζω μὲς 'στὴ μέση.

Τρεῖς χαῖρε, Μίνω Κρητικέ, νεκρῶν προπάππων πάππε...
πολὺ καλὰ τοὺς τάφαλε, πολὺ καλὰ τοὺς τάπε.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Τοὺς διάβασα καὶ ἐγὼ 'στὸ Νέον Ἄστυ,
μὰ βλέπω, φίλε μου, καὶ σὺ πῶς κἀνεῖς τὸν δυνάστη,
πῶς ὅσους σκούζουν γὰρ θεσμοὺς τοὺς βάζεις 'στὴν κρεμάλα
καὶ θέλεις πολιτεύματα τυραννικά τὰ μάλα,
καὶ περγελῆς τὸ Σύνταγμα, καὶ σ' ἐπίασαν μανίαις
γὰ αὐταῖς τῆς τυραννίας.

Ἀδελφέ μου Φασουλῆ,
μὴν ἐκτίθεσαι πολὺ.
Μὴ δυνάστας ἀγαπᾷς
καὶ ὀλοένα νὰ σκορπᾷς
καὶ ἐδῶ πέρα καὶ 'στοὺς Κρήτας
τοὺς θεσμοὺς τῆς φαβορίτας.

Ἐκ Θηβῶν τῶν Ἐπιταύλων. — Ἄν, ὦ κάρα ψωραλέα,
μ' ἔκαναν τῆς Ρωμωσύνης Ἀρμωστὴν ἢ Βασιλέα,
γὰρ τοῦ τόπου τοῦ συμφέρον
εἰς τὴν γῆν τῆς ἀναγκούλας
θὰ γινόμεν ἕνας Νέρων,
Καρακάλας, Καλλιγούλας.

Νὰ καὶ ἐκεῖνο, νὰ καὶ τοῦτο,
καὶ ὅλο βούρδουλα καὶ κνούτο.
Δὸς τοῦ ξύλου νὰ καὶ νὰ...
πιάστε τοῦτον τὸν κἀνάγχα
καὶ γεμίστε μὲ σκάγια
τὰ χοντρά του πισινά.

Τίς ἐκεῖνος, τίς αὐτός,
ποῦ ζητεῖ ραχάτ-λουκοῦμι;
κάθε ρήτωρ ζηλευτός
'στὴν κατῶγα, 'στὸ μπουδρούμι.

Κουβαλᾶτε μόνο τούβλα, κουβαλᾶτε μόνο πλάκες
ὅλ' οἱ φέροντες τὰ πρῶτα....
ὁ, τι φτεχνόουν χίλιας βράκκας
τὸ χαλᾶ μὲ ρεδιγκόττα.

Ἐξ ἀληθινῆς ἀγάπης
εἶμαι τύραννος, σατραπῆς,
εἶμαι καὶ Τεπενελῆς
καὶ αἰμοδόρος Φασουλῆς.

Θάστηνα παντοῦ μεγάλας
καρμυχνόλας καὶ κρεμόλας,
καὶ μὲ πέλεκυν δημίου
πρὸ τοῦ Κεντρικοῦ Ταμείου
θὰ στεκόμουν φοδερὸς
καὶ ἄγρυπνος αὐτοῦ φρουρός.

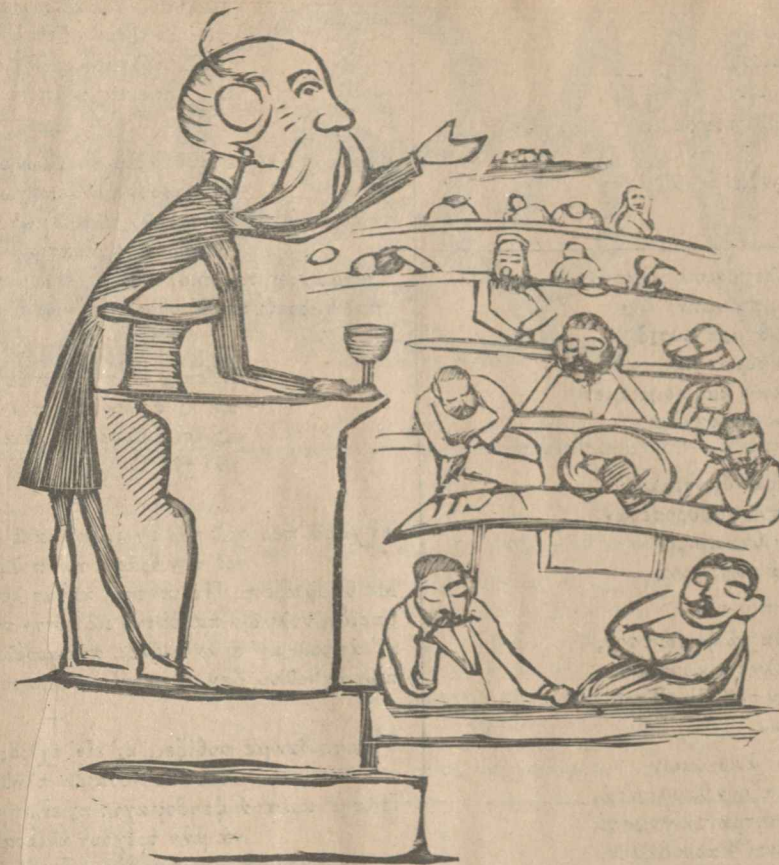
Καὶ ἂν ἐτόλμας καὶ σὺ τότε μοναχὸς καὶ μὲ τοὺς ἄλλους
τῆς Ἀθήνας παπαγάλους,
ὡς ἐρχόσουν, ἀδελφέ,
νὰ μοῦ γύρευες λουφέ
γὰρ σιγάρο καὶ καφφέ.

Καμμιὰ λύπη, κανεῖς οἴκτο;
κνούτο μόνον ἀμειλίκτως,
ἀλλὰ δίκαιος καὶ ὅλα καὶ πρὸς ἅπαντας εἴσου
'στὸν μικρὸ καὶ 'στὸν μεγάλο θάλεγα σωφρονεῖς ζύσου.

Π. — Βλέπω πῶς ἔχεις ἐνστικτὰ φονεῖς, τυραννοῦ, μπόγια.
Φ. — Μ' ἐμπούκτισαν οἱ ρήτορες, μ' ἐμπούκτισαν τὰ λόγια.
καὶ θάκανα σατραπισμούς καὶ τυραννίας τόσους
καὶ κάθε μέρα θάκοβα δέκα ρητόρων γλώσσας,
καὶ θὰ τοὺς ἄφινω νὰ λέν γὰρ τοὺς θεσμοὺς μὲ σήματα
καὶ μ' ἀλαλα νοήματα.

Τότε θὰ κύτταζες μουγγὸ τὸ κάθε μας ἀγρίμι
καὶ ἴσως μὲ γλώσσα θάφινω μονάχα τὸν Ζαήμεν,
καὶ ἔτσι μὲ γλώσσας θάκανα Μουσεῖον γλωσσικόν,
πολὺ σημαντικόν,
καὶ χαίρων καὶ ὑπερήφανος θὰ τῷ δειχνα 'στοὺς ξένους,
ποῦ χάσκουν μ' ἀρχαιότητος τοῦ πολυγλώσσου γένους.

Βλέπετε τούτη, θάλεγα, τὴν γλώσσα τὴν μεγάλην;
εἶναι τοῦ τάδε ρήτορος, ποῦ τόσα διελάλει.
Βλέπετ' ἐκείνη τὴν μικρὴν;... χωρὶς σὲ στόμα νάνι
κόβει καὶ ράβει μόνη τῆς γὰρ γλώσσας ποῦ πεινᾷνε.

Ἀποψὲς Βουλευτηρίου,
κατὰ πάντα ὁωτηρίου.

Καὶ 'στὸ τέλος σὺν ἱππότῃ γὰρ νὰ μὴν κκοφανῇ
τὸ πετσόκομμα τῆς γλώσσῃς σὲ Ρωμῶν ἰθαγενῇ,
θὰ πετσόκοβα μὲ λύσαν, γόνε γενεᾷ ἀλκίμου,
καὶ τὴν γλώσσα τὴν δίκῃ σου καὶ τὴν γλώσσα τὴν δίκῃ μου,
καὶ τῆς δὲ μοῦ βρωμογλώσσας θὰ τῆς ἐβάζω πλησίον
μὲς 'στὸ γλωσσικὸν Μουσεῖον.

Τέτοια θάκανα μεγάλα 'στὸν ρητόρων τὴν φωλιά
νὰ τὴν σπρώξω 'στὸ καλὸ,
μὰ ποῦ γινώσκω καὶ μαλὸ
νὰ μοῦ δώσῃ ἕνα τίτλον Ἀρμωστοῦ καὶ Βασιλῆα.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Βρε Φασουλῆ, τί λόγια τσαμπουνᾷς;
σὺ πῆγες γὰρ γυμνάσια καὶ γλώσσας κοπανᾷς.
Μὲ τούτους τοὺς συλλογισμοὺς θὰ γίνῃς κολοκυθί.
Γράψε μου ποῖος ἐνίκησε καὶ ποῖος δὲν ἐνίκηθη.

Σοῦ γράφω 'στὴν βοήν τῶν στρατοπέδων
ἐν μέσῳ στιβαρῶν Ἑλληνοπαίδων,
τρέχουν ἀπὸ παντοῦ διαγγελεῖς
καὶ ὅρμηγος ἀκούεται πολὺς.

Σαλπίσματα σαλπύγων ἡχρῶν
ζυμποῦν τῶν πεδιδῶν ἀντιλάλους,
καὶ ψάλλων τὸ σπαθὶ τὸ κοπτερόν!
Βλέπω καὶ σπαθοφόρους Ἀγγλογάλλους.

Καθίς τὴν καρβάναν του φορεῖ,
συγκίνησις θεάματος φρικτοῦ,

καὶ ἀπὸ μακρὰν ταχέως προχωρεῖ
ἀπόσπασμα μικτὸν κατὰ μικτοῦ.

Ὁ μέγας Κουρσάκης τὸν Κουρούκου
πλησίον τοῦ Γηλοῦ κατὰδωκεῖ,
καὶ ὁ Τσῆτσος κατετόρῳσε τὸν Λεκάκα
καὶ ἐπίασε καὶ αἰχμαλώτους πέντε δέκα,
καὶ τὸν Ἀνδρέαν εὐσαν πρὸς Λάκκον
μεθ' ἑλθὲς καὶ ἀνὰ τὸν Κοζάκον.

Παρατηρήσεις ἐγὼ καὶ πολλὰ.
καὶ ὅστερ ἀπὸ τὴν μάχην, Περικλῆ,
ἐπῆγα νὰ φομακῶ νεργίλε
σὲ κερρενεῖο φίλου μερακλή.

Καὶ ἐγὼ τὴν μάχην τούτην τῶν μικτῶν
μετ' ἄλλων φουραδόρων ἐλκετῶν
μὲ κρίνῃ τὴν ἐπέκεινα σουτῶν,
καὶ ὁ Λέκκακς ἂν δὲν ἔκαμε σπασφὴν
ἢ Τσῆτσος θὰ τὴν τῆχινε βεδάως.
αὐτὰ καὶ μένω σὺν τοῦ Θεράτορος.

Ἐξ Ἀθηνῶν. — Βρε Φασουλῆ, τὰ λογικά πῶς ταχίς;
πῶς μέσῳ σὲ στρατοπέδῳ πηγαινέας, σαλμησία;
ἐδιδάσκω τὴν ἐξοχὸν περιγὰφην τῆς μάχης,
καὶ ἐγὼ τὴν ἐσθολίαν μετ' ἄλλων σὲ Χαντεῖα.

Κάποιος ἀπέξω σὺν Μακεδῶν
μ' εὐρήκε μόνον καὶ κατ' ὁδόν,
καὶ ἐγὼ, κολλήγχα,

προχθές ἐπῆγα
μ' αὐτὸν τὸν κύριον
στὸ Βουλευτήριον.

Ἐμπρός, τοῦ λέγω, καὶ χάσκων στέκα,
κύττα Βουλὴ,
τρεις χασμουρεῖονται, κοιμῶνται δέκα,
κι' ἓνας μίλει.

Σοῦ στέλλω, Περικλέτο μου, γραφὴν
ἀπὸ βουνοῦ μεγάλου κορυφῆν.
Δῶσε στὸν Μακεδόνα μὲ μὲν
καὶ πῆς του τῶν πατέρων μας ταῦτά
πῶς εἴμποροῦν ν' ἀκοῦν καὶ κοιμισμένα
καὶ λόγον νὰ μὴ χάνουνε κανένα.

Μάχην συνεκροτήσαμεν δευτέραν,
κατὰ πολὺ τῆς πρώτης σφοδρότεραν.
Μὲ τὸν στρατὸ σῆκώθηκα πρῶτ'
καὶ μ' ἐπιάσε σφοδρὰ καταρροή.

Καὶ μ' ἄρχισαν τὰ ψὰ τὰ ψὶ τὰ τσοῦ,
κι' ἀπὸ καπούλια κέλητος κουτσοῦ
κλαλάριζα τὴν μάχην τοῦ Κιν-Τσοῦ.

Κι' ἐν μέσῳ πεδιάδων ἀωνύμων
στρατεύματα κλαγγάζουν θαυμαστά,
κι' ἐκεῖ παρὰ τὰ Λευκτρα τὰ γνωστά
Ψύλλας κατατροπώνει Ψαρροδῆμον.

Καὶ τότε ἐν συγκινήσει διέκρινα μεγάλη
τὸν πάλ' Ἐπαμεινώνδαν, ποῦ ζῶν ἐν ἀφανείᾳ
δρῶ προσφιλεῖς του κόρας καὶ μόνας ἀπекάλει
τὴν μάχην τὴν ἐν Λευκτροῖς καὶ τὴν ἐν Μαντινείᾳ.

Ἀπὸ τὰ Παραπούγγια μᾶς βλέπουν δόξης χρόνια,
ὁ δὲ Καραμαλίκης τρέχει μὲ τὰ κανόνια,
κι' ἄλλος Καραμαλίκης τρέχει μὲ τοὺς ἵππους,
κραδαίνοντας προχείρως ρομφαίαν ἀστραπῆς.

Καὶ μετ' αὐτὴν τὴν πάλιν
ἀκούονται καὶ πάλιν
καὶ κρίσεις κι' ἐπικρίσεις τὰ μάλιστα πολλὰι
κι' ἐγὼ ξαναπηγαίνω καὶ πίνω ναργιλέ.

Τί φοβεροὶ μπελάδες!...
κανεῖς δὲν σὰς ξεχάνει,
τοῦ Λιάο-Τούγκ κοιλάδες,
καὶ σέ, τοῦ Κρίμπα χάνι.

Καὶ τώρα, βρὲ παιδιά,
τοὺς σάκκους σας ἵστη ῥάχη,
κι' ἐμπρός ἵστη Λειβαδία
κι' ἐκεῖ νὰ γίνῃ μάχη.

Ζήτω καὶ τοῦ Μπουφίδη, μὰ ζήτω καὶ τοῦ Λάππα,
κι' ἔφαγα κοκορέτσι
κι' ὀρεκτικὸ γκιουβέτσι,
καὶ σχόλια σπουδαῖα περὶ μαχῶν ξανάπα.

Μανθάνω τώρα, κουτεντέ,
πῶς θάλλουν ὡς ἐθελονταὶ
στὸν πόλεμον καὶ Ρῶσσοι
κι' Ἰάπωνες καμπόσοι.

Φθάνουν καὶ ξένοι θεαταὶ πολέμων ἐπαράτων
νὰ πάρουν τὸν ἀέρα των,
ἐν κέραι δ' ἐξ ἀριστερῶν τῶν δεξιῶν κεράτων
ἐγάνωσε τὸ κέρατον.
Τὰς μάχας παρακολουθῶ κι' ἐγὼ μετ' ἀκριβείας,
ὅπου θαρρεῖς ἀκούλουθες πῶς ἔγινε Πρεσβείας.

Κόσμος ντύπιος καταφθάνει,
μὰ κι' ἄλλοδ' ἀπὸς πολὺς,
κι' ἴσως ἔλθῃ, στραβοκάνη,
καὶ τῆς Σμύρνης ὁ Βαλῆς.

Τί χαρὰ ποῦ σοῦ τὴν ἔχω, βρὲ καλέ μου, βρὲ καλέ μου,
μὲ τὴν δρᾶσιν τοῦ πολέμου.
Μὲ θαυμάζεις, Περικλέτο, καὶ μὲ λέγεις τολμητῆν,
ἐπειδὴ τολμῶν παρέστην εἰς αὐτὴν τὴν ἐκστρατείαν,
κι' ἀπορῶ κι' ἐγὼ τῶνόντι, παπαρδέλα μου πτωχέ,
πῶς καθόλου δὲν μὲ σκιάζουν στρατοπέδων ἰαχί.

Τίποτε δὲν μὲ φοβίζει, κι' εἶν' ἐχθρὸς μας ἀληθὴς
μόνον κουνουπιῶν πληθὺς.
Πῶς μ' ἀρέσ' ἡ ψευδομάχη, κι' εἶναι μόνη μου χαρὰ
νὰ μὴν τρέχουν αἵματα,
νὰ νικῶ καὶ νὰ νικῶμαι δίχως ἐνσφαιρα πυρὰ
κι' ὅλα νᾶναι ψέμματα.

Κι' ἐκ τῆς Λαμίας ἰαχί κλονίζουν τοὺς αἰθέρας
κι' ὀρυμαγδὸς ἀκούεται....
κι' ἐκεῖ κανένα κέρα
βεβαίως θὰ συγκρούεται.

Μοῦ λέγουν πῶς κι' ὁ Βασιλεὺς εἰς ἵππον ἀρειμάνιον
ἐκ Λεβαδείας ἔφιππος θὰ φθάσ' εἰς τὸ Δραχμάνιον,
ποῦ δύο ταξιαρχίῶν θὰ συγκρουσθῶν τὰ κέρατα
καὶ θάλλουν τόσοι νὰ τὰ δοῦν ἀπὸ τὰ τετραπέρατα.

Πόσαι κρίσεις θ' ἀκουσθοῦν
κι' ἀπὸ ξένα τρικαντά...
πιθανὸν νὰ συγκρουσθῶν
καὶ πρὸς τὸ Δαδί κοντά,
ποῦ τὸ πρῶτον ἐγεννήθη κι' ἐμεγάλωσε μικρὸς
Εὐταξίης ὁ Λοκρὸς.

Ὅπως δὴποτε θὰ μάθης καὶ τὴν συγκρούσιν αὐτῶν
κι' ἐκ τῶν ξένων ἀκολουθῶν κι' ἐκ τῶν ἀνταπικριτῶν,
μὰ κι' ἐγὼ θὰ σοῦ τὴν γράψω, Περικλέτο δυστυχῆ,
στὸν Ρωμῆον τὸν προσεχῆ,
μήπως ἔτσι γὰλθανίσω τὴν ψυχὴν σου τὴν νωθρὰν,
πληγσιμόνι τὸ λυκοφῶς καὶ σὲ δύσιν ἐρυθρὰν
ἀπεκρούθῃ τῆς ἡμέρας ὁ παννύμφητος ἀστὴρ
καὶ τὸ πᾶν ἐρρίγησῃ,
κι' ἡ πεινώσα μας γαστήρ
διεκορησάγῃ.